

Regeringsrätten

Rättsfall

Ändringsarbeten på lokaler uthyrda för rörelseändamål till ny hyresgäst med annan verksamhet än tidigare hyresgäst — rätt till avdrag?

Besvär av J och TI angående J:s inkomsttaxering 1975.

I sin deklaration 1975 yrkade Anton J — under inkomst av annan fastighet — avdrag med 163 327 kr för kostnader för reparation av byggnad på två av honom ägda fastigheter. — TN medgav avdraget.

TI anförde besvär hos LSR och yrkade, under åberopande av vad som framkommit vid partiell taxeringsrevision hos J, att avdraget för reparationskostnader skulle nedsättas med 105 000 kr; J var emellertid berättigad till ytterligare värdeminskningssavdrag med (1,5 procent av 105 000 =) 1 575 kr.

LSR yttrade: Av handlingarna i målet framgår att byggnaden, som uppförts 1920, på fjärde våningen tidigare innehållit hotellokalerna samt personalbostäder. Dessa har ombyggt till datacentral och kontorsrum. Samtidigt har skett utbyte av värmepanna för hela byggnaden samt byte av rörledningar och radiatorer, som varit rostangripna. Vidare har omläggning av yttertak skett, varjämte smärre reparationer i andra delar av byggnaden skett. TI:s besvär grundar sig på resultatet av partiell taxeringsrevision. Därvid har verifikationer över de företagna arbetena företetts. Tvist om beloppet 163 327 som sådant föreligger ej. Besiktning av byggnadssakkunnig har inte skett i målet.

LSR finner det vara svårt att på föreliggande material exakt fördela nedlagda kostnader på sådana som får avdragas omedelbart och sådana som får avskrivas genom årliga värdeminskningssavdrag. I målet företedda ritningar och verifikationer tyder dock på att grund föreligger för att frångå J:s självdeklaration i berörda hänseende. Vid en sammanvägning av vad som är känt i målet bedömer LSR att omedelbart avdragsgilla kostnader kan uppskattas till 100 000 kr. Vid sådant förhållande skall J medges avdrag för värdeminskning av fastigheten med ytterligare 950 kr. — LSR bifaller TI:s besvär på det sätt att taxeringarna bestäms till belopp, etc (här uteslutna).

I besvär hos KR vidhöll J sitt yrkande om avdrag på en gång för de ombyggnadsarbeten på fastigheterna varigenom tidigare hotellokalerna och personalbostäder byggts om till datacentral och kontorsutrymmen. I andra hand yrkade han avdrag för värdeminskning av byggnaden med 2 procent i stället för 1,5 procent. Till stöd för sin talan anförde J bl a följande: Byggnaden uthyrdes i sin helhet för rörelseändamål. På hans begäran skulle enligt punkten 3 av anv till 25 § KL för rörelsefastigheter gällande regler tillämpas. Därvid skulle de i målet ifrågavarande ombyggnadsarbetena hänföras till sådana ändringsarbeten som var på en gång avdragsgilla. Vidare skulle avdrag för värdeminskning medges med 2 procent i stället för 1,5 procent. Då emellertid besvären inte kunde upptas till prövning i vidare mån än de innebar nedsättning av

taxeringarna till de av TN fastställda beloppen, yrkade han först i andra hand, för det fall att hans förstahandsyrkande inte skulle bifallas, ytterligare värdeminskningssavdrag.

TI tillstyrkte bifall till besvären.

KR i Jkg biföll J:s andrahandsyrkande och yttrade: Fastigheten i dess helhet användes i rörelse bedriven av annan än J. På J:s begäran skall därför de för rörelsefastigheter gällande reglerna i punkterna 3 a—c, 7, 16 och 17 av anv till 29 § KL tillämpas.

Tre av byggnadens fyra våningsplan användes för affärs- och kontorsändamål. Det fjärde våningsplanet har tidigare använts till hotellokalerna och personalbostäder men har under beskattningsåret byggts om för att i stället användas till datacentral och kontor. Den på fjärde våningsplanet tidigare bedrivna verksamheten har varit att se som en särskild verksamhet skild från den verksamhet som bedrivs i byggnaden i övrigt. De ändringsarbeten varigenom detta våningsplan byggts om för att i stället användas för annan verksamhet kan därför inte utgöra sådana ändringsarbeten, som varit normalt påräkneliga inom den bedrivna verksamhetens ram och som avses i 29 § anvisningarna punkt 17 kommunalskattelagen. På grund härav och då LSR:s fördelning av byggnadskostnaderna mellan på en gång avdragsgilla kostnader och kostnader som skall aktiveras får anses skälig är J inte berättigad till ytterligare avdrag för reparationskostnader. Däremot är han berättigad till värdeminskningssavdrag med 2 i stället för 1,5 procent av $(350\ 000 + 63\ 327 =) 413\ 327$ kr eller med ytterligare 2 066 kr.

I besvär hos RR yrkade såväl J som TI att J skulle medges avdrag på en gång för de ändrings- och ombyggnadsarbeten som utförts.

RR: ej ändring. (RR föredr. 24.8; dom 13.9. 1983.)

Anm.: Se RÅ 79 1:86 samt SOU 1968:26, s 63—65; prop 1969:100, s 53—54, 132 och KGA Sandström, Beskattning av inkomst av hyresfastighet, s 139—141.

Resor till och från arbetsplats från ort för värnplikt resp studier

A. Besvär av TI angående D:s inkomsttaxering 1978 och 1979.

Studeranden D var ogift och hade en lägenhet i Eskilstuna där han också var mantalsskriven. Under tiden aug 1977 — maj 1978 fullgjorde han sin värnpliktstjänstgöring i Uppsala. Sedan 1974 hade han vid sidan av sina studier innehaft vikariatsarbete vid postverket i Eskilstuna, och under värnpliktstjänstgöringen upprätthöll han lördagsvikariat där.

I sina deklarationer 1978 och 1979 yrkade D avdrag för resor med eget fordon mellan Uppsala och Eskilstuna med 1 716 kr taxeringsåret 1978 och med 1 725 kr taxeringsåret 1979. D uppgav att han skulle ha stannat i Uppsala även under helgerna om han ej haft arbetet i Eskilstuna, eftersom han i förläggningen åtnjöt fri kost och logi.

TN medgav avdraget för taxeringsåret 1978 men ej för 1979.

TI och D överklagade. TI anförde därvid bl a att militärtjänstgöring ej ansågs medföra ändring av bosättningsort.

LR fann för båda taxeringsåren att D företagit resorna mellan Uppsala och Eskilstuna för att kunna utföra sitt arbete vid postverket. På grund därav och trots att han varit mantalsskriven i Eskilstuna under bosättningsåret befanns D berättigad till skäligt avdrag för resorna. De yrkade beloppen ansågs skäliga. TI:s besvär avsågs medan D:s besvär bifölls.

TI överklagade hos KR och anförde bl a: Den som i samband med värnpliktstjänstgöring tillbringade den så kallade "dygnsvilan" på ett militärförband ansågs inte ha sitt egentliga hemvist där utan ansågs bosatt på sin vanliga bostad. Såvitt framgick av handlingarna i målet hade D under värnpliktstjänstgöringen inte haft annan bostad än lägenheten i Eskilstuna, som kunde anses utgöra hans egentliga hemvist. Vid sådant förhållande måste i beskattningshänseende Eskilstuna anses utgöra D:s hemortskommun. — Enligt punkt 4 första stycket av anv till 33 § KL fick skattskyldig från intäkt av tjänst göra avdrag för "skälig kostnad" för resor till och från arbetsplatsen, där denna varit belägen på sådant avstånd från hans bostad, att han behövt anlita och även anlitat särskilt fortskaffningsmedel. Detta syntes innebära att skattskyldig inte ägde rätt till avdrag vid inkomsttaxering för den kostnad, som uppkommit på grund av att resor till arbetsplats gjorts från annan ort än där han hade sin bostad. — Såsom framgick av det nämnda hade Eskilstuna utgjort D:s rätta bostadsort under värnpliktstjänstgöringen i Uppsala. Härav följde att han inte kunde anses berättigad till avdrag för kostnader och resor mellan Uppsala och hemorten Eskilstuna. Dessa resor fick i stället anses utgöra resor till följd av värnpliktstjänstgöringen. Kostnader för sådana resor var att anses som privata levnadskostnader, för vilka avdrag enligt 20 § KL inte medgavs.

KR i Sthlm yttrade: Resorna har varit nödvändiga för att D skulle kunna utföra sitt arbete vid posten i Eskilstuna. D:s vistelse i Uppsala var, såvitt utredningen i målet visar, föranledd endast av att han fullgjorde obligatorisk värnpliktstjänstgöring där. Sålunda hade han sin bostad i Uppsala under den tid då värnpliktstjänstgöringen pågick. Därför får han anses berättigad till avdrag för resekostnaderna. Erinran har inte framställts mot de i detta hänseende av LR medgivna beloppen. KR avslår besvären.

TI gick vidare till RR.

RR yttrade: Enligt punkt 4 första stycket av anv till 33 § KL får skattskyldig dra av skälig kostnad för resa till och från arbetsplatsen, där denna varit belägen på sådant avstånd från hans bostad, att han behövt anlita och även anlitat särskilt fortskaffningsmedel.

Av utredningen framgår följande. D var under beskattningsåren mantalsskriven i Eskilstuna och innehade en lägenhet där. Han hade inte familj i Eskilstuna. Under tiden aug 1977 — maj 1978 fullgjorde D värnpliktstjänstgöring med förläggning i Uppsala. Han har sedan 1974 arbetat som lördagsvikarie vid posten i Eskilstuna och fortsatte därmed under värnpliktstjänstgöringen. D har obesträtt uppgivit att resorna mellan Uppsala och Eskilstuna föranletts av hans arbete vid posten.

Vid angivna förhållanden får resorna — oavsett att D under beskattnings-

året varit mantalsskriven i Eskilstuna — anses som sådana resor till och från arbetsplatsen som avses i punkt 4 första stycket av anv till 33 § KL. D har därför rätt till avdrag för skäligen kostnad för resorna. — RR lämnar besvären utan bifall. (RR föredr. 7.12; dom 28.12.1982.)

(En ledamot av RR ((Hellner)) var skiljaktig beträffande motiveringen och anförde: Av handlingarna i målet framgår att D vid inryckningen till militärtjänst i Uppsala och under fullgörandet av denna tjänst var bosatt i Eskilstuna. Visserligen hade han inte familj på bosättningsorten men det ligger ändå nära till hands att anta att han hade sådan anknytning till denna att han skulle ha företagit resorna dit vid ledighet från militärtjänsten över veckosluten, även om han inte haft anställning som lördagsvikarie vid posten. D:s påstående att han företagit resorna enbart för att kunna utföra arbetet har emellertid lämnats obestridd av TI, som grundat sin talan uteslutande på det förhållandet att militärtjänstgöringen inte medfört att D skall anses ha haft bostad på regementet. Det är således i målet ostridigt att D:s resekostnader föranletts av hans arbete. Med hänsyn härtill och då hans vistelse i Uppsala inte var frivillig är han berättigad till avdrag för skäligen resekostnad. Mot det yrkade avdragsbeloppet i och för sig har någon erinran inte gjorts.)

B. Besvär av TI angående S:s inkomsttaxering 1978.

S var ogift och mantalsskriven hos sina föräldrar i Eskilstuna. Under våren 1977 studerade han i Stockholm och bodde därvid i Upplands-Väsby. Under hösten studerade han i Örebro där han då bodde. Under lördagar och ferier arbetade han vid postverket i Eskilstuna. I sin deklaration 1978 yrkade han avdrag för tågresor mellan Upplands-Väsby och Eskilstuna resp Örebro och Eskilstuna med sammanlagt 1 706 kr.

TN medgav ej något avdrag för resorna med hänvisning till att han ej kunde anses ha haft stadigvarande familjebostad på studieorterna samt att han varit mantalsskriven i Eskilstuna.

S klagade hos LR och anförde bl a att han under året tillbringat större delen av tiden på studieorterna samt att han på grund av föreläsningstider, grupparbeten m m varit tvungen att vara bosatt på dessa orter.

LR biföll besvären och anförde som skäl: S har i erinringarna uppgett, att han varit tvungen företaga resorna för att kunna utföra sitt arbete vid postverket i Eskilstuna. TI har lämnat uppgiften obestridd. Vid sådant förhållande och mot bakgrunden av KR:s i Sthlm dom i mål av likartad beskaffenhet (mål nr 3312—78) får S anses berättigad till avdrag för resor efter kostnad för tågbiljett.

TI klagade hos KR och anförde bl a att Eskilstuna enligt folkbokföringsförordningens bestämmelser måste anses vara S:s rätta mantalsskrivningsort och därmed även hans bostadsort.

KR i Sthlm yttrade: Av handlingarna framgår att S bedrivit studier under beskattningsåret och att han bott i Upplands-Väsby under tiden den 1 jan — den 15 juni 1977 och i Örebro under tiden den 1 aug — den 31 dec 1977. — I målet är ostridigt att S företagit ifrågakvarande resor för att kunna utföra arbete i Eskilstuna. Vid sådant förhållande är S — oaktat han under beskattningsåret varit mantalsskriven i Eskilstuna — jämlikt punkt 4 av anv till 33 § KL

berättigad till avdrag för skälig kostnad för resorna. — KR lämnar besvären utan bifall.

TI gick vidare till RR och anförde därvid bl a att resekostnaderna fick anses ha uppkommit till följd av studierna och således var personliga levnadskostnader, som ej var avdragsgilla vid taxeringen.

RR yttrade: Enligt punkt 4 första stycket av anv till 33 § KL får skattskyldig dra av skälig kostnad för resa till och från arbetsplatsen, där denna varit belägen på sådant avstånd från hans bostad, att han behövt anlita och även anlitat särskilt fortskaffningsmedel.

Av handlingarna framgår följande. S, som var mantalsskriven hos föräldrarna i Eskilstuna, har under beskattningsåret bedrivit studier i Stockholm och Örebro och därvid bott i anslutning till studieorterna. Under lördagar och ferier har han arbetat vid posten i Eskilstuna med en bruttointäkt av omkring 20 000 kr. Han har företagit 19 resor mellan bostaden i Upplands-Väsby och Eskilstuna och 17 resor mellan bostaden i Örebro och Eskilstuna. S har obestritt uppgivit att resorna föränletts av hans arbete vid posten.

Vid angivna förhållanden får resorna — oavsett att S under beskattningsåret varit mantalsskriven i Eskilstuna — anses som sådana resor till och från arbetsplatsen som avses i punkt 4 första stycket av anv till 33 § KL. S har därför rätt till avdrag för skälig kostnad för resorna.

RR lämnar besvären utan bifall. (RR föredr. 7.12; dom 28.12.1982.)

Anm.: Se RÅ 78 1:34; RÅ 79 1:42; RÅ 81 1:58 och RK 81 1:3. Se även SOU 1976:39, s 143 f, 146, 331 f, 345 f; KGA Sandström, Om beskattning av inkomst av tjänst, s 260, samt Om skattskyldighet för inkomst enligt svensk rätt, s 22 f.

Fråga om köp eller gåva vid förvärv av tomträtt till pris under fastighetens taxeringsvärde men över byggnadsvärdet

Besvär av TI angående förhandsbesked av X i taxeringsfråga.

I ansökan hos RSV om förhandsbesked anförde X bl a följande: Genom gåva den 12 okt 1977 förvärvade jag av min mor tomträten till en viss fastighet. Enligt gåvohandlingen övertog jag betalningsansvaret för i tomträten in-tecknad gäld om 69 900 kr och utfärdade dessutom en revers till givaren om 2 000 kr. Det sammanlagda vederlaget uppgick följaktligen till 71 900 kr. Taxeringsvärdet för åren 1976 och 1977 uppgick till 85 000 kr, därav 55 000 kr utgjorde byggnadsvärde. Min mor och jag utgick från att förvärvet skulle behandlas som gåva. Vi kände inte då till att värdet av tomträtt i lagfarts- och gåvoskattehänseende endast skall tas upp till det taxerade byggnadsvärdet. — Frågan gäller nu hur förvärvet skall behandlas i realisationsvinsthänseende när jag avyttrar tomträten. Köpeskillingen kan antas uppgå till minst 180 000 kr. Om mitt förvärv betraktas som gåva uppkommer ingen realisationsvinst

vid den tilltänkta avyttringen. Min mor köpte tomträtten 1970 för 110 000 kr, varför det skattefria taket överstiger 280 000 kr. Skulle däremot förvärvet anses som köp 1977 till ett vederlag av 71 900 kr, uppkommer en skattepliktig realisationsvinst om ca 65 000 kr vid en köpeskillning av 180 000 kr.

X ville ha svar på frågan om han vid avyttring av tomträtten ägde beräkna realisationsvinsten med utgångspunkt från sin mors köp 1970.

Av handlingarna framgick att inskrivning av sökandens förvärv av tomträtten beviljades av vederbörande inskrivningsmyndighet den 19 okt 1977. Förvärvet ansågs därvid ha skett genom gåva och stämpelskatt uttogs därför inte. Inskrivningsbeslutet överklagades dock av kammarkollegiet, som yrkade att stämpelskatt skulle fastställas. Kollegiet åberopade bl a 3 § tredje stycket och 8 § 2 mom stämpelskattelagen. Svea hovrätt biföll kollegiets talan och fastställde med ändring av inskrivningsmyndighetens beslut stämpelskatten till 719 kr.

RSV:s nämnd för rättsärenden yttrade: Enligt fast praxis avgörs vid realisationsvinstbeskattningen frågan huruvida en fastighet förvärvats genom gåva eller köp genom en jämförelse mellan vederlaget för fastigheten och fastighetens taxeringsvärde vid förvärvstidpunkten. Överstiger vederlaget taxeringsvärdet betraktas fånget i sin helhet som köp. I det motsatta fallet betraktas fånget i sin helhet som gåva.

Vid bedömningen av frågan om en tomträtt i det fall där visst vederlag utgått, förvärvats genom köp eller gåva får ett motsvarande betraktelsesätt anläggas.

Enligt 35 § 2 mom sista stycket KL äger vad som sägs om realisationsvinst vid avyttring av fastighet tillämpning även på tomträtt. Med hänsyn härtill och då innehav av tomträtt i andra sammanhang vid inkomstbeskattningen likställs med innehav av den med tomträtt upplåtna fastigheten, finner nämnden, att den ovan nämnda jämförelsen skall göras mellan vederlaget och det för tomträtten gällande hela taxeringsvärdet.

På grund av det anförda förklarar nämnden att X vid realisationsvinstberäkningen i anledning av en försäljning av tomträtten skall anses ha förvärvat tomträtten genom gåva och att enligt 35 § 2 mom tredje stycket KL tomträtten skall anses förvärvad genom det köp, byte eller därmed jämförliga fång som skett närmast dessförinnan.

Tre ledamöter av nämnden var av skiljaktig mening och anförde: I likhet med majoriteten anser vi att vid realisationsvinstbeskattningen frågan huruvida en fastighet förvärvats genom köp eller gåva skall avgöras genom en jämförelse mellan vederlaget för fastigheten och fastighetens taxeringsvärde vid förvärvstillfället samt att fånget i sin helhet skall betraktas som köp om vederlaget överstiger taxeringsvärdet.

I motsats till majoriteten anser vi emellertid — eftersom i ärendet är fråga om förvärv av tomträtt — att det taxeringsvärde som skall användas vid denna jämförelse är endast den del av fastighetens hela taxeringsvärde som utgörs av det taxerade byggnadsvärdet. Som skäl härför får vi anföra följande.

Det är visserligen så att avyttring av tomträtt vid realisationsvinstbeskattningen skall behandlas på samma sätt som avyttring av fastighet. Denna bestämmelse bör dock enligt vår mening inte ges en vidare innebörd än att de regler om innehavstid, indexuppräknung m m som gäller vid avytt-

ring av fastighet också skall gälla vid avyttring av tomträtt i stället för de regler som gäller vid avyttring av lös egendom.

Visserligen gäller också att innehav av tomträtt vid den årliga inkomstberäkningen likställs med innehav av den med tomträtt upplåtta fastigheten. Tomträttsinnehavare har dock — i motsats till fastighetsägare — att erlägga en årlig avgäld, vars kapitaliserade värde i princip får anses motsvara det taxerade markvärdet för den upplåtta tomten. Innehavet av tomträtten representerar således i princip inte något kapitalvärde, vilket är fallet om tomten innehas med äganderätt (jfr RÅ 1957 not Fi 1180 och RÅ 1952 not Fi 1350). Det kapitaliserade värdet av de årliga avgälderna av tomträtt med därtill hörande byggnader blir i motsvarande mån lägre än som skulle blivit fallet om såväl tomt som byggnader innehafts med äganderätt.

Eftersom det vederlag, 71 900 kr, som X år 1977 erlade vid förvärvet av tomträtten överstiger det då gällande taxerade byggnadsvärdet, 55 000 kr, anser vi att X förvärvat tomträtten genom köp. Vi anser därför att nämnden bort besvara X:s fråga nekande.

TI anförde besvär hos RR med yrkande att X:s förvärv av tomträtten skulle anses ha skett genom köp och att X till följd härav inte skulle äga rätt att vid avyttring av tomträtten beräkna realisationsvinsten med utgångspunkt i moderns förvärv 1970.

RR ändrade inte RSV:s förhandsbesked. (RR föredr. 10.8; dom 22.8.1983.)

Anm.: Se RÅ 1969 ref 32 samt Ekman-Sterner, Skatt på fastighetsvinster, s 39; och Roos, Reavinst fastigheter, 4 uppl, s 61.

Tidpunkten för delgivning när försändelse utlämnats av lantbrevbärare till annan än adressaten personligen

Besvär av Gunvi S angående inkomsttaxering 1980.

Gunvi S anförde besvär hos KR över en av LR den 12 mars 1982 meddelad dom angående hennes inkomsttaxering 1980.

KR i Sundsvall yttrade: Författningsenligt och enligt meddelad besvärshänvisning skulle besvären ha kommit in till kammarrätten inom två månader från den dag Gunvi S fått del av LR:s dom. Gunvi S fick del av domen den 22 mars 1982 men besvären kom in först den 28 maj 1982 och således efter besvärstidens utgång. KR tar inte upp besvären till prövning.

Gunvi S överklagade hos RR och yrkade att hennes i KR anförda besvär skulle upptas till prövning i sak.

RR yttrade: Gunvi S gör gällande att hon först den 28 mars 1982 fått del av den dom som LR meddelat den 12 mars 1982 och att hennes besvärsskrift som kommit in till KR den 28 maj 1982 sålunda kommit dit inom besvärstiden.

I målet är upplyst att postgången till Gunvi S:s bostad i V sker genom lantbrevbärlinje. LR:s dom har sänts till Gunvi S i en rekommenderad försändelse med mottagningsbevis. Försändelsen ankom till postkontoret i V den 19 mars 1982. Avi om försändelsen jämte mottagningsbevis har kommit till Gunvi S:s bostad i V och där kvitterats av henne någon gång mellan den 19 och den 22 mars 1982. Lantbrevbäraren lämnade ut försändelsen till Gunvi S:s make den 22 mars 1982 i utbyte mot den avi och det mottagningsbevis som

Gunvi S hade kvitterat. Vid tiden för överlämnandet befann sig Gunvi S på annan ort där hon hade sitt arbete.

Omständigheterna ger inte skäl för antagande att Gunvi S:s make saknade rätt att för hennes räkning taga emot försändelsen från lantbrevbäraren. På grund härav får försändelsens överlämnande till maken jämföras med den situation som förelåg om maken i egenskap av bud hämtat försändelsen på posten mot uppvisande av Gunvi S:s kvittering. I sådant fall gäller enligt 19 § första stycket delgivningslagen att försändelse skall anses ha kommit adressaten till handa samma dag som den avhämtats på posten. Den försändelse som avses i målet skall således anses ha kommit Gunvi S till handa den 22 mars 1982.

RR lämnar besvären utan bifall. (RR föredr 26.4; beslut 11.5.1983.)

Anm.: Se Ds Ju 1978:2 s 71—72 samt prop 1978/79:11 s 43, s 169—170; s 184—185, s 194—195.

Fråga om nedsättning av kvarskatteavgift, då den kvarstående skatten uppkommit på grund av för lågt preliminärskatteavdrag i samband med utbetalning av sjukpenning

85 § 2 mom uppbördslagen (1953:272); 85 § anvisningarna uppbördslagen (1953:272).

Besvär av Ö angående nedsättning av kvarskatteavgift på grund av 1980 års taxering.

Ö redovisade i sin självdeklaration 1980 lön från sin arbetsgivare med 152 483 kr och ersättning från försäkringskassan med 31 778 kr. Avdrag för preliminär A-skatt hade gjorts med tillhopa 93 804 kr. Ö taxerades enligt deklARATIONEN. Vid debitering av slutlig skatt på grund av taxeringen 1980 uppkom för Ö kvarstående skatt med 8 860 kr. Kvarskatteavgift påfördes med 704 kr.

Hos LS ansökte Ö om nedsättning av kvarskatteavgiften till tre procent. Han anförde att den höga kvarskatten berodde på att han under 1979 varit helt sjukskriven från årets början t o m den 25 mars och därefter halvt sjukskriven t o m den 26 maj samt att försäkringskassan därvid gjort för lågt preliminärskatteavdrag.

LS medgav inte nedsättning av avgiften och angav som skäl: Den kvarstående skatten får anses bero på förhållanden varöver Ö själv kunnat råda. Sålunda förelåg exempelvis möjlighet att göra fyllnadsinbetalning av preliminär skatt till och med den 30 april 1980. Åberopade omständigheter utgör därför inte skäl för nedsättning av kvarskatteavgiften.

Ö överklagade LS:s beslut hos KR och anförde bl a: Konstruktionen av preliminärskatttabellerna är sådan att skatteavdraget blir för lågt för en höglönad arbetstagarare som är sjuk en längre tid, särskilt om det gäller halv

sjukskrivning. Enligt Ö:s mening bör ett felaktigt preliminärskattesystem utgöra motiv för nedsättning av avgiften i minst lika hög grad som i det fall arbetsgivaren räknat ut skatten felaktigt.

Allmänna ombudet (AO) avstyrkte bifall till besvären och anförde: Ö synes ha åsatts taxering helt i enlighet med avgiven deklaration. Preliminärskatteavdrag synes vidare ha gjorts av såväl arbetsgivaren som försäkringskassan i enlighet med tillämpliga tabeller. Att det härvid trots detta i vissa fall blir så att preliminärskatteavdraget inte täcker den slutliga skatten kan inte jämföras med det fall att arbetsgivaren felaktigt räknat ut den preliminära skatten. Det har vidare inte ens påståtts att försök gjorts eller svårighet förelegat att räkna ut den slutliga skatten i samband med upprättandet av deklarationen.

Ö yttrade vidare: Han hade räknat ut hur stor den slutliga skatten skulle bli i samband med att han upprättade sin självdeklaration. Han hade då fått klart för sig att han skulle få kvarskatt och kvarskatteavgift. Denna upptäckt hade kommit som en chock för honom. Han hade under överskådlig tid tillbaka alltid fått överskjutande skatt. Han hade inte haft någon som helst anledning att tro att utfallet skulle bli annorlunda detta år. Hans ekonomiska situation var sådan att han inte haft möjlighet att göra fyllnadsbetalning.

KR i Jkg yttrade: Ö har rätteligen påförts kvarskatteavgift. Enligt 85 § 2 mom UL kan sådan avgift nedsättas att utgå med tre procent, om den kvarstående skatten berott på förhållande, varöver den skattskyldige inte kunnat råda. Vad Ö anfört är ej av beskaffenhet att medföra nedsättning av avgiften. KR lämnar besvären utan bifall.

Ö gick vidare till RR och vidhöll sin talan.

I avgivet yttrande anförde RSV: Enligt 85 § 2 mom UL får länsstyrelsen efter ansökan nedsätta påförd kvarskatteavgift, om den kvarstående skatten beror av förhållande som den skattskyldige inte kunnat råda över. I anvisningarna till 85 § lämnas exempel på fall, där skäl för nedsättning kan föreligga. RSV har även meddelat anvisningar (Du 1975:17) för tillämpning av bestämmelserna om nedsättning av kvarskatteavgift. — Ö har anfört att påförd kvarskatteavgift förorsakats av ett felaktigt preliminärskattesystem. Det i målet aktuella förhållandet synes avse skatteavdrag när såväl lön från arbetsgivare som ersättning från försäkringskassa utgår samtidigt. — RSV är väl bekant med att preliminär skatt i sådana fall kan bli beräknad i underkant. Samråd med riksförsäkringsverket har skett för att undvika underutttag av preliminär skatt. Någon lösning av frågan har emellertid ännu inte visat sig möjlig. — För att skattskyldiga i dessa situationer inte onödigtvis skall behöva påföras kvarskatt, informerar försäkringskassorna om att kontakt bör tas med den lokala skattemyndigheten. Enligt uppgift från försäkringskassaförbundet infördes den aktuella informationen i mars 1978. — Som ytterligare skäl till varför fyllnadsinbetalning av skatt inte företogs anges personliga ekonomiska förhållanden. Varken UL:s bestämmelser eller RSV:s anvisningar anger att sådana omständigheter utgör skäl för nedsättning av kvarskatteavgift.

Det anmärkes att det av RSV omnämnda informationsbladet har följande lydelse i aktuellt avsnitt: ”Den som har halv sjukpenning och samtidigt arbetsinkomst kan, om han har sjukpenning en längre tid, riskera att få kvarskatt. Detsamma kan gälla för den som har sjukpenning och samtidigt uppbär pensionsförmån. Kontakt bör därför i sådana fall tas med den lokala skattemyndigheten.”

Ö vidhöll att han vid deklarationstillfället var helt oförberedd på att han skulle få kvarskatt. Beträffande informationsbladet från försäkringskassan uttalade han att han inte hade något min-

ne av att han fått något sådant blad, men om han hade läst detta hade han sannolikt gjort den bedömningen att det för hans del ändå inte skulle bli fråga om någon kvarstående skatt utan endast minskad eller utebliven överskjutande skatt.

AO genmålde bl a: Oavsett om Ö fått den aktuella broschyren från försäkringskassan borde han redan under den tid han var sjukskriven ha observerat att preliminärskatteavdraget under denna tid måste ha varit betydligt lägre än det preliminärskatteavdrag han fått vidkännas under icke sjukskrivningstid med motsvarande inkomst. Den kvarstående skatten måste alltså anses bero på förhållande varöver Ö kunnat råda. Detsamma borde enligt AO:s mening gälla även om Ö först i samband med att han upprättade sin deklaration fått klart för sig att kvarskatt skulle uppkomma eftersom oförmåga att göra fyllnadsinbetalning inte utgjorde skäl för nedsättning av kvarskatteavgiften.

RR yttrade: Ö borde, när han uppbar lön och sjukpenning, ha insett att de enligt tillämpliga tabeller avdragna skattebeloppen inte skulle komma att täcka den slutliga skatten. Han borde därför — för att undvika kvarskatteavgift — antingen ha begärt skatteavdrag utöver tabellerna eller sett till att medel fanns tillgängliga för fyllnadsbetalning. — Den kvarstående skatten kan inte anses bero på förhållande varöver Ö ej kunnat råda. — RR lämnar besvären utan bifall. (RR föredr 26.4; dom 11.5.1983.)

Två ledamöter av RR (Mueller och Widmark) var av skiljaktig mening.

Mueller anförde bl a.

— — —
Av utredning i målet framgår bl a följande: Ö var anställd som kanslichef hos kommunstyrelsen i en kommun. Han var under 1979 sjukskriven, helt från och med den 1 januari till och med den 25 mars och till hälften under tiden därefter fram till och med den 26 maj. Under sjukskrivningsperioden erhöll Ö sjukpenning från allmän försäkringskassa med 31 778 kr. Hans lön från kommunen uppgick under året till 152 483 kr. Ö ägde sedan flera år en enfamiljsfastighet. I denna förvärvskälla hade han under 1979 ett underskott om drygt 13 000 kr. Under året utgav han underhållsbidrag med 9 000 kr. Under 1979 hade Ö:s skatt jämkats. Vid 1980 års taxering blev han taxerad i enlighet med den allmänna självdeklaration som han avgivit och som innehöll här angivna ekonomiska uppgifter.

I målet är ostridigt att såväl kommunen som försäkringskassan verkställt skatteavdrag i enlighet med gällande föreskrifter. Totalt hade 93 804 kr avdragits. Vid debitering av slutlig skatt enligt 1980 års taxering fastställdes denna skatt till 102 664 kr. Den kvarstående skatten bestämdes alltså till 8 860 kr. Ö påfördes dessutom kvarskatteavgift med 704 kr.

Ö har gjort gällande att skälet till att kvarstående skatt påförts honom var att försäkringskassorna tillämpade ett felaktigt preliminärskattesystem. Enligt hans uppfattning måste alltså den kvarstående skatten i den mening som avses i 85 § 2 mom första stycket UL, bero på förhållande varöver han inte kunnat råda. Han har tillagt att han brukar få betydande överskjutande skatt och att han under 1979 inte haft någon anledning att räkna med att han skulle få kvarstående skatt vid 1980 års taxering. Han hade insett att han skulle få kvarstående skatt först sedan han upprättat sin självdeklaration i februari 1980 och i samband därmed beräknat hur stor den slutliga skatten för 1979 skulle bli. Hans ekonomiska situation var då — bl a på grund av skilsmässa 1979 — inte sådan att han kunde göra erforderlig fyllnadsbetalning senast den 30 april 1980.

Den (i RSV:s yttrande återopade) informationen ingår i en broschyr kallad ”När jag är sjuk — — —”. I broschyren, som omfattar fyra sidor, anges på sista sidan: ”Den som har halv sjukpenning och samtidigt arbetsinkomst kan, om han har sjukpenning en längre tid, riskera att få kvarskatt. Detsamma kan gälla för den som har sjukpenning och samtidigt uppbar pensionsförmån. Kontakt bör därför tas med den lokala skattemyndigheten.”

Ö har förklarat att han inte kan erinra sig att han sett broschyren men att han inte vill bestrida att han kan ha fått den.

Gällande föreskrifter och anvisningar om skatteavdrag för sjukpenning är, såsom RSV anfört, sådana att preliminär skatt kan komma att beräknas i underkant. Detta förhållande synes, av riksskatteverkets yttrande att döma, ha varit känt för verket sedan länge. RSV — som bl a har att meddela närmare föreskrifter och anvisningar för tillämpningen av kungörelsen om skatteavdrag för sjukpenning m m — har emellertid ännu inte vidtagit någon åtgärd som effektivt motverkar detta missförhållande.

De angivna bristerna i gällande föreskrifter och anvisningar måste — i avsaknad av sådan utredning i målet som visar annat — anses utgöra det viktigaste skälet till att skatteavdrag för Ö under 1979 verkställdes med lägre belopp än det till vilket den slutliga skatten sedermera bestämdes. Att skatteavdragen sålunda blivit för låga beror alltså inte på förhållande varöver Ö kunnat råda vid den tidpunkt då avdragen verkställdes.

Emellertid upptäckte Ö i samband med att han upprättade sin deklaration i februari 1980 att skatteavdrag hade skett med 8 860 kr för lågt belopp. Han gjorde trots detta inte någon fyllnadsbetalning. Fråga blir då om dessa omständigheter skall läggas Ö till last när det gäller att bedöma om den kvarstående skatten beror på förhållande varöver han inte kunnat råda.

Underlåtenhet att göra erforderlig fyllnadsbetalning torde i allmänhet leda till att den därav föranledda kvarstående skatten måste anses bero på förhållande varöver den skattskyldige kunnat råda, vilket i sin tur leder till att kvarskatteavgiften inte får sättas ned.

I förevarande fall finns det dock, såsom framgår av det tidigare anförda, vissa speciella förhållanden av betydelse. Sålunda gäller målet skatteavdrag för en skattskyldig löntagare som är sjukskriven. Vidare finns det vissa särskilda föreskrifter och anvisningar just om skatteavdrag från sjukpenning. Dessa är emellertid så bristfälliga att de ofta leder till för låga skatteavdrag. De berörda centrala förvaltningsmyndigheterna, RSV och riksförsäkringsverket, synes under lång tid ha känt till detta förhållande men det oaktat inte vidtagit erforderliga åtgärder. Vid här angivna förhållanden måste det i Ö:s fall vara orimligt att lägga Ö till last att han inte gjort den fyllnadsbetalning som hade behövts.

På anförda skäl finner jag att kvarskatteavgiften skall sättas ned till tre procent av den kvarstående skatten.

Jag nedsätter, med ändring av KR:s dom, kvarskatteavgiften till 264 kr.

Widmark anförde: Ö har i målet gjort gällande att kvarskatten uppkommit genom att avdrag för preliminär skatt på honom tillkommande sjukpenning gjorts med för lågt belopp på grund av de regler som gällt för sådant preliminärskatteavdrag. Vad Ö sålunda påstått har inte bestritts i målet. Utredningen ger inte tillräckligt stöd för uppfattningen att han, innan han räknat ut sin slutliga skatt sedan han upprättat sin deklaration, borde ha insett att han kunde undgå kvarskatt endast genom att göra fyllnadsbetalning av preliminär skatt. Med hänsyn till det anförda finner jag att grund för nedsättning av kvarskatteavgiften föreligger.

Med ändring av KR:s dom nedsätter jag den Ö påförda kvarskatteavgiften till 264 kr.

Anm.: Se prop 1974:159 s 64, 66—67; SkU 1974:57 s 42, 43 och RSV Du 1975:17.

Byggmästarmitta? Av byggmästares dotter övertagna fastigheter och aktier

Besvär av Lisa A angående förhandsbesked i taxeringsfråga.

I ansökan hos RSV om förhandsbesked anförde Lisa A såvitt nu är ifråga i huvudsak följande. Lisa A är dotter till B, född den 3 maj 1891 och avliden den 26 juni 1981, och hans hustru avliden 1956. B drev byggnadsrörelse sedan år 1916 och fram till pensioneringen i början på 1970-talet. Fram till början av 1930-talet drevs rörelsen såsom enskild firma och därefter genom ett av B ägt

aktiebolag med firma X. B var verkställande direktör i bolaget X under åren 1932—1972. — Vid arvskifte efter modern år 1956 erhöll Lisa A och hennes syster vardera 315 aktier i bolaget X. Båda systerarna hade strax dessförinnan eller den 25 september 1956 i gåva av B erhållit vardera 45 aktier i bolaget på villkor som framgår av gåvobrev. Enligt gåvobreven förbehöll sig B under sin återstående livstid rösträtten dels för de genom gåvan bortgivna aktierna och dels för de aktier som sedermera skulle tillfalla döttrarna genom arv. Oavsett giltigheten av gåvobrevens bestämmelser har dessa respekterats av barnen och B har själv utövat rösträtten för aktierna. — Av de 280 aktier som B själv innehade efter arvskiftet efter hustrun har han av dessa därefter till sina barnbarn bortgivit 4 aktier, varav 2 till Lisa A:s barn och 2 till systemns barn. — År 1972 valdes Lisa A till styrelseledamot i bolaget, vars styrelse hon alltjämt tillhör. Hon ägde teckna bolagets firma tillsammans med annan styrelseledamot. — Vid bolagsstämman år 1976 avgick B såsom styrelsens ordförande. Han efterträddes såsom ordförande av en utomstående person. I samband med att B avgick ur styrelsen sålde han sina 276 aktier i bolaget till två anställda som vardera förvärvade 138 aktier. De anställda är icke släkt med B. Den ene anställde har numera slutat i företaget men är alltjämt aktieägare. — Då B år 1976 lämnade bolagets styrelse förvärvade han från bolaget bostadshyresfastigheterna Y:1 och Y:2, båda i Göteborg. Fastigheterna var byggda av bolaget, den ena år 1965 och den andra år 1967. — I dödsboet efter B ingår bl a fastigheterna Y:1 och Y:2 samt 250 aktier i aktiebolaget H, utgörande samtliga aktier i sistnämnda bolag. Bolaget H är ej rörelsedrivande. Det äger och förvaltar två lokalhyresfastigheter i Göteborg. Fastigheterna, som var bebyggda när bolaget H förvärvade dem, har delvis renoverats av bolaget X. Såväl hyresfastigheterna som aktierna i bolaget H är att anse såsom omsättningstillgångar hos B och numera hans dödsbo. Varken fastigheterna eller aktierna har varit föremål för nedskrivning hos B eller dödsboet. Intill B:s frånfälle bestod bolaget H:s styrelse av B och Lisa A:s syster, men Lisa A såsom suppleant. De båda systerarna ägde i förening teckna bolagets firma. — Bouppteckning efter B har ännu inte skett. Lisa A överväger att före bouppteckningen avstå från del av sitt arv som då kommer att tillfalla hennes barn. — Innan skifte sker i dödsboet efter B är det av synnerlig vikt att få klarhet om huruvida de båda hyresfastigheterna och aktierna i bolaget H kommer att utgöra omsättningstillgångar hos Lisa A därest de tillskiftas henne. Hon anser att så icke bör vara fallet. — Lisa A är textilkonstnärinna och gift med en lektor. Inte någon av dem har sysslat med byggnadsverksamhet. — Hon har inte på grund av sina aktieinnehav kunnat utöva något bestämmande inflytande över bolaget. Under hela den tid B var med i styrelsen utövade han ensam inflytandet över bolaget. Därefter har ingen på grund av sitt aktieinnehav kunnat utöva något bestämmande inflytande. — Lisa A hemställer att det genom förhandsbesked förklaras att ifrågavarande hyresfastigheter och aktier i bolaget H inte kommer att vara omsättningstillgångar därest de tillskiftas henne och att detta gäller oavsett om arvskifte och/eller försäljning av fastigheterna eller aktierna sker före eller efter den 31 dec 1982. (SFS 1981:295).

TI yttrade bl a: Bolaget H har enligt ansökningen inte drivit byggnadsrörelse, tomtrörelse eller yrkesmässig handel med fastigheter. Bolaget X driver däremot sedan tiden före B:s förvärv av fastigheterna Y:1 och Y:2 byggnadsrörelse. På grund härav måste såväl dessa fastigheter som aktierna i bolaget H för dödsboet utgöra lagertillgång i byggnadsrörelse. — Lisa A äger 36 procent av aktierna i byggnadsbolaget, i vars styrelse hon är ordinarie ledamot sedan år 1972. Däremot har hon aldrig varit verksam i bolaget, vilket också gäller hennes make. Med anledning härav kan hon inte anses personligen driva byggnadsrörelse. För den händelse hyresfastigheter eller aktier tillskiftas henne, kommer de därför inte att utgöra lagertillgångar.

RSV:s nämnd för rättsärenden yttrade såvitt nu är ifråga: Av handlingarna framgår att fastigheterna Y:1 och Y:2 i Göteborg liksom aktierna i bolaget H

utgjort omsättningstillgångar i B:s hand. — Vad gäller frågan huruvida dessa fastigheter och aktier även i Lisa A:s hand skall anses utgöra omsättningstillgångar gör nämnden följande bedömning. Lisa A äger 36 procent av aktierna i bolaget X och har därigenom ett väsentligt ägarintresse i bolaget. Hon har visserligen aldrig varit anställd i byggnadsbolaget eller sysslat med byggnadsverksamhet utöver vad ovan angetts. Enligt nämndens mening får hon dock främst på grund av sitt stora aktieinnehav i byggnadsbolaget och styrelseuppdraget i detta antas ha haft ett sådant väsentligt inflytande i detta, att hon bör anses ha bedrivit byggnadsrörelse. Nämnden förklarar därför att ifrågavarande hyresfastigheter och aktier även i hennes hand kommer att utgöra omsättningstillgångar, om hon vid arvsifte efter fadern tillskiftas dessa.

Lisa A fullföljde sin talan till RR, som dock inte ändrade RSV:s förhandsbesked. (RR föredr. 3.5; dom 27.5. 1983.)

Anm.: Se RN I 1963 3:7; RÅ 79 Aa 218; RÅ 81 Aa 67, samt SOU 1977:86, s 304 f; prop 1980/81:68, s 166 och Skattenytt 1983, s 54 f (Tegnander).

Förlustavdrag för fåmansbolag vid ändrad ägarestruktur

Besvär av TI angående eftertaxering för 1975 av Aktiebolaget D.

Bolaget yrkade i sin deklaration 1975 förlustavdrag med 49 867 kr vid taxeringen till statlig inkomstskatt, hänförligt till underskott vid 1974 års taxering.

I bolaget fanns 2 250 aktier, varav 1 250 var A-aktier och 1 000 B-aktier. De sistnämnda hade ett röstvärde motsvarande 1/10 av A-aktierna. VD i bolaget, innehade vid förlustårets ingång samtliga aktier i bolaget men vid beskattningsårets utgång endast 1 750 aktier, sedan han överlätit 500 B-aktier till sina båda söner.

TN medgav förlustavdraget.

I framställning om eftertaxering av bolaget yrkade TI att det medgivna förlustavdraget skulle vägras med hänsyn till att ca 22 procent av aktierna bytt ägare mellan förlustårets ingång och utgången av beskattningsåret ifråga. TI, som förde talan om eftertaxering även i andra hänseenden, yrkade därjämte att bolaget skulle påföras skattetillägg.

LR biföll TI:s talan angående förlustavdraget och anförde i denna del: Vid taxeringen till statlig inkomstskatt har bolaget yrkat och medgivits förlustavdrag med 49 867 kr på grund av vid den statliga taxeringen redovisad förlust. Enligt uppgift finns i bolaget 2 250 aktier, varav 1 250 A-aktier och 1 000 B-aktier. De senares röstvärde utgjorde 1/10 av A-aktiernas röstvärde. Vid förlustårets ingång ägde A 100 procent av aktierna. Vid det nu aktuella räkenskapsårets utgång innehade han cirka 78 procent eller 1 750 st fördelade på 1 250 A- och 500 B-aktier. Återstoden, eller 500 B-aktier innehades av två sönder till A med 250 st var. Sönerna hade enligt uppgift förvärvat sina aktier genom köp och gåvor. — Som en förutsättning för rätt till förlustavdrag för s k fåmansbolag krävs enligt 8 § förlustutjämningslagen att samtliga eller så gott som samtliga aktier ägdes av samma fysiska person eller personer vid förlustårets ingång och vid utgången av det beskattningsår vid vars taxering förlustavdrag yrkas. — Bolaget har bl a invänt att sagda lagrum inte bör vara tillämpligt i förevarande fall, eftersom de aktier sönerna förvärvat representerar ett så

pass lågt röstvärde att innehavet inte ger någon verklig möjlighet till inflytande i bolaget. — Även om sönnernas aktieinnehav inte är ägnat att påverka inflytandet i företaget utgör de överlåtna aktierna en tillräckligt stor andel av aktiekapitalet för att rätten till förlustavdrag skall gå förlorad. Till följd av det anförda och vad i övrigt förevarit skall ifrågavarande förlustavdrag inte medges. — LR åsatte bolaget eftertaxering även i andra hänseenden och påförde bolaget skattetillägg bl a beträffande förlustavdraget.

Bolaget yrkade i besvär hos KR att eftertaxeringen för förlustavdraget skulle undanröjas.

KR i Gbg biföll bolagets talan och anförde som skäl: Parterna har vitsordat de sakuppgifter som har antecknats i LSR:s dom om förändringarna i ägare- och andelsförhållandena i bolaget. Dessa förändringar innebär att A, som vid förlustårets ingång ägde samtliga aktier i bolaget (1 250 A-aktier samt 1 000 B-aktier med avsevärt lägre röstvärde än A-aktierna), har överlåtit 500 B-aktier till sina båda söner. — Såsom LR funnit är sönnernas aktieinnehav inte ägnat att nämnvärt påverka inflytandet i bolaget. Med hänsyn härtill får förändringarna, trots att de avser en förhållandevis stor andel av aktiekapitalet (22 %), anses vara av begränsad omfattning. Bolaget är därför berättigat att åtnjuta det yrkade förlustavdraget. Underlaget för beräkning av skattetillägget vid taxeringen till statlig inkomstskatt skall sättas ned med motsvarande belopp.

Hos RR yrkade TI att RR skulle fastställa LR:s beskattningsåtgärd.

RR yttrade: Bolaget är att betrakta som ett sådant fåmansbolag som avses i 8 § lagen (1960:63) om rätt till förlustutjämning vid taxering för inkomst.

RR har i ett flertal avgöranden, bl a de fyra fall som refererats i RÅ 81 1:14, uttalat sig om innebörden i nämnda paragraf av vad avser de däri förekommande uttrycken ”så gott som samtliga aktier” och ”ungefärligen lika stor andel i aktiekapitalet”. RR har därvid fastslagit att något generellt angivande genom exempelvis en viss procentuell förändring såsom avgörande inte kan ske av vilka förändringar som skall kunna godtas för rätt till avdrag. Olika faktorer blir av betydelse för frågan om avdragsrätt, bl a huruvida och i vad mån förändringarna inverkar på inflytandet i företaget, aktiernas röstvärde och grupperingen av olika ägarintressen.

Det är emellertid tydligt att uttrycken ”så gott som samtliga aktier” respektive ”ungefärligen lika stor andel i aktiekapitalet” inte kan tolkas så att de tar sikte enbart eller ens i huvudsak på den reella inflytandesituationen. Såsom lagtexten är avfattad kan förändringar i fördelningen av aktiekapitalet över en viss procentuell storlek inte godtas, även om förändringarna i inflytandet är mindre betydelsefullt.

I förevarande fall har över 22 procent av aktiekapitalet bytt ägare. Även om förändringen i röstvärdet inskränker sig till endast 3,7 procent kan nu nämnda förändringar totalt sett inte anses falla inom ramen för vad som kan godtas enligt 8 § lagen om rätt till förlustutjämning vid taxering för inkomst.

Som TI:s besvärssyrkande i RR är formulerat kan det inte anses innefatta höjning av skattetillegget utöver vad därom bestämts i KR:s dom. — RR bestämde eftertaxeringen för bolaget till statlig inkomstskatt i enlighet med LR:s dom. (RR föredr. 25.5; dom 13.6. 1983.)

Anm.: Se RÅ 81 1:14 och Aa 146. Se även SOU 1958:35, s 102—104; prop 1960:30; BeU 1960:10 samt Skattenytt 1981 (de Verdier).

"Jag väljer Capitek...

...de är steget före när det gäller program för privatekonomi till persondatorer".

- **SKATTEBERÄKNING**
(Taxering -84)
- **UC**
(Kreditupplysningar)
- **KALKYLPROGRAM**
(Boendekalkyler)
- **CFD**
(Kommunikation med fastighetsdata)
- **REAVINSTBERÄKNINGAR**
(Aktier, Fastigheter)

Vill Du veta mer, ring oss idag!

CAPITEX

LINKÖPING 013-10 21 85 vx KALMAR 0480-174 00 STOCKHOLM 08-52 07 20

Kupongen skickas till: CAPITEX AB, S:t Larsgatan 31, 582 24 LINKÖPING

JA TACK, skicka mig mer information om

- SKATTEBERÄKNINGAR Namn:
- KALKYLPROGRAM Adress:
- UC Postadress:
- CFD Tel:
- REAVINSTBERÄKNINGAR, aktier
- REAVINSTBERÄKNINGAR, fastigheter